

fikke uddannelsesstilbud. Det er jo også det, vi bestræber os på. På Undervisningsministeriets område mener jeg at vi igennem længere tid har haft et meget alsidigt udbud af almene uddannelser, hvor vi til stadighed har forsøgt at tilpasse udbudet til befolkningens aktuelle behov.

Jeg bemærkede, at især fru Elsebeth Gerner Nielsen havde store forventninger til Åben Uddannelse, som kan tilbydes af alle uddannelsesinstitutioner, som har godkendte uddannelser, og som fra de højeste til de laveste niveauer, hvis man vil bruge den betegnelse, kan udbydes til mennesker, som har behov.

Jeg tror, det er rigtigt, som det også er sagt af flere, at i den udstrækning, hvor man derudover kan kombinere gennem aftaler mellem arbejdsgiver og den enkelte arbejdstager, og altså aftale uddannelsesforløbet, så har vi i det forsøgs- og udviklingsarbejde, der er gennemført, overordentlig gode eksempler at bygge på.

Men der er et hensyn at tage, vil jeg også gerne understrege. Der er et hensyn at tage i forhold til den enkeltes behov, men naturligvis også virksomhedens, offentlig eller privat – dens muligheder for at kunne reservere tid til uddannelse. Jeg deler også opfattelsen af, at der nok er ganske mange virksomheder endnu, og såmænd både offentlige og private, som ikke har fået tilrettelagt en uddannelsesstrategi for deres virksomhed, og det synes jeg mange gode eksempler de senere år har vist betyder utrolig meget for virksomheder, der vil udvikle sig, at de også er i stand til at indarbejde en uddannelsesstrategi sammen med mange andre hensyn, der naturligvis skal tages i den daglige virksomhed.

Jeg skal med disse få ord tilsige Undervisningsministeriets støtte til, at vi får fremmet voksen- og efteruddannelsesreformen på en måde, så vi kan opfylde mange af de synspunkter, som er fremkommet her i dag.

Vi får i det hele taget brug for en styrket og forbedret vejledning på alle niveauer. Det er vel også grunden til, at vi nu går i gang med en egentlig voksenlæreruddannelse; herunder kommer nemlig vejledningen til at høre.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Inden jeg svarer afslutningsvis generelt, vil jeg komme med nogle kommentarer til nogle af ordførerne.

Jeg tror, det var hr. Poul Erik Dyrlund, der var inde på samarbejdet mellem institutionerne; det var i relation til hr. Jan Køpke Christensens

udsagn om, at der ikke fandt et sådant samarbejde sted. Rent faktisk er der i meget stærkt stigende omfang tale om samarbejde mellem institutioner, og det er også helt afgørende nødvendigt, at det samarbejde etableres. Det er også nødvendigt, at uddannelsesinstitutionerne hver for sig forstår, at de kan noget, som de er bedre til end de andre institutioner.

Det handler altså ikke om, at det hele skal blandes sammen i én gryde, men at man bygger nogle broer imellem uddannelsesinstitutionerne, hvor hver institution har sin kultur, har sin værdi, har sin virkning og også sin målgruppe. Hvis vi ikke skal spille nogle investeringer på uddannelsessiden, er dette budskab om forpligtende samarbejde faktisk meget vigtigt.

Så er jeg ikke så sikker, som fru Ulla Tørnæs var det, da hun sagde, at uddannelse i sig selv ikke skaber arbejdspladser. Det er min opfattelse, og det er faktisk også mange internationale forskeres opfattelse, at dette, at en virksomhed har en medarbejderstab, der har et overskud, der har en kreativitet, der har en dynamik, som man får, når man har været på uddannelse, faktisk også giver en dynamik i virksomhederne, som godt kan få virksomhederne til at udvikle sig, til at sprudle, til at finde på nye ideer både til produktudvikling og til markedsføring.

Så jeg mener faktisk ikke, man kan tale om, at uddannelse ikke i sig selv skaber arbejdspladser, for det gør det for en dels vedkommende, fordi det drejer sig om dynamik i virksomhederne.

Så var fru Ulla Tørnæs inde på, og det var fru Pia Christmas-Møller også: Hvad er det nu, vi gør? Uddanner vi nu sådan ud i den blå luft? Det afgør jo virksomhederne. Det er virksomhederne, som i tilstrækkelig præcis grad og i tide skal sætte ord på, hvad det er for nogle kvalifikationskrav, de stiller ikke bare til den arbejdskraft, de skal ansætte i overmorgen, men også til den arbejdskraft, de skal ansætte om tre måneder eller om et halvt år. Det er faktisk virksomhederne, der har et meget stort ansvar for de uddannelsesinvesteringer, vi skal have planlagt sammen med Folketingets partier i fremtiden. Og de to ordføreres partier må vel være de nærmeste til at sige til arbejdsgiverne: Se nu at få sat mæle på det, som I gerne vil have.

Så blev det også sagt både fra fru Pia Christmas-Møllers og fru Ulla Tørnæs' side, at der ligesom ikke rigtig er noget af det, der hænger sammen. Vi mangler en reel strukturreform, tror jeg, fru Pia Christmas-Møller sagde, og der